

1

У барі готелю сиділа жінка й уважно дивилася на двері. Була вона чепурна: біла блузка, волосся, зачесане за вуха. Жінка поглядала на екран телефону з інтерфейсом месенджера — дивилася то в повідомлення, то на двері. Закінчувався березень, у барі було тихо, а праворуч за вікном сонце починало сідати в Атлантичний океан. Минуло чотири хвилини на восьму, потім п'ять, шість. Жінка раз по раз розсіяно роздивлялася нігті. Вісім хвилин на восьму — і в ті самі двері зайшов чоловік. То був худорлявий брюнет із вузьким обличчям. Роззирнувся, придивляючись до облич інших відвідувачів, узяв телефон, поглянув на екран. Жінка біля вікна помітила його, але нічим не спробувала привернути його увагу — лише спостерігала. Обоє були приблизно одного віку: близько тридцяти. Він постояв на місці, потім помітив її та підійшов.

Ви Еліс? спитав чоловік.

Це я, відказала жінка.

Так, а я Фелікс. Вибачте, що спізнився.

Вона лагідно відповіла: усе гаразд.

Він запитав, що вона буде пити, й пішов робити замовлення. Офіціантка спитала в нього, як справи, і він відповів: добре, а в тебе як? Замовив горілку з тоніком і пінту світлого. Не став нести пляшку тоніку до столу, а швидким і відпрацьованим рухом зап'ястя перелив напій у склянку. Жінка за столиком постукувала пальцями по підставці для пивних келихів, чекаючи на супутника. Відколи чоловік зайшов до бару, вона пожвавилася. Жінка удавано зацікавлено дивилася на захід сонця, хоча раніше не звертала уваги на це видовище. Коли прийшов чоловік із напоями, крапля пива перехопилася через край келиха, і жінка уважно спостерігала, як та збігає по склу.

Кажете, ви щойно сюди переїхали, сказав він. Правильно?

Жінка кивнула, пригубила напій, облизала верхню губу.

А навіщо? спитав він.

Що ви маєте на увазі?

Я хочу сказати, зазвичай сюди мало хто переїздить. Переїздити звідси — звичніша річ. Адже ви тут не через роботу, ні?

А! Та ні, справді.

Вони коротко презирнулися — і з його погляду читалося: він очікував детальнішого пояснення. Вона спочатку мінилася на лиці, ніби намагалася прийняти

рішення, а потім усміхнулася йому невимушено, майже по-змовницьки.

Ну, я шукала, куди б подалі перебратися, відказала жінка. А тоді почула про будинок тут просто за містом — одна моя подруга знає господарів. Вони, схоже, дуже довго намагалися його продати і врешті просто почали шукати когось, хто б там пожив, доки будинок продасться. Хай там як, а я подумала, що було б гарно пожити біля моря. Мабуть, то було якесь імпульсивне рішення. Так що... — але це й усе, іншої причини немає.

Він пив і слухав її. Наприкінці її репліки він трохи занервувався: ніби задихався, а на обличчі виник якийсь самоіронічний вираз. Жінка незворушно спостерігала за його мімікою, а потім поставила склянку.

Гаразд, сказав він. А колись ви бували в Дубліні, чи не так?

Багато де бувала. Трохи в Нью-Йорку пожила. Я сама з Дубліна — здається, я вам розповідала. Але до минулого року жила в Нью-Йорку.

А що ви будете тут робити? Шукатимете роботу чи щось таке?

Жінка трохи помовчала. Він усміхнувся, відкинувся на спинку стільця, не зводячи з неї очей.

Вибачте за всі ці питання, сказав він. Здається, я ще не все знаю.

Нічого страшного. Але я й сама, як ви бачите, не дуже вмію відповідати.

Ким же ви тоді працюєте? Це вже моє останнє питання.

Жінка відповіла йому усмішкою — тепер уже напруженою.

Я письменниця, відказала вона. А ви чому мені не розповідаєте, чим займаєтеся?

А, в мене не така незвичайна професія. Мені цікаво, про що ви пишете, але питати не буду. Я працюю на складі за містом.

Що робите?

Та от, що я роблю? філософськи відказав він. Збираю замовлення на полицях, кладу на візок, везу на пакування. Не дуже захоплива справа.

То вам там не подобається?

Господи, та ні! відповів він. Замахало мене це місце. Але ж мені за те, що подобається, ніхто не платитиме, хіба ні? З роботою така історія: коли б тобі хотілося її робити, то робив би й задарма.

Жінка всміхнулася й погодилася. Небо вже темніло, а на стоянці трейлерів загорялися ліхтарі: прохолодне соляне світло вогнів надворі, тепліше жовте — у вікнах. Офіціантка вийшла з-за шинкваса витерти ганчіркою порожні столики. Жінка на ім'я Еліс кілька секунд дивилася на неї, а потім знову глянула на чоловіка.

А як тут люди розважаються? спитала вона.

Як і всюди. Пабів мало. Є нічний клуб у Балліні — туди двадцять хвилин машиною. Звичайно, якісь розваги є,

але здебільшого для дітей. У вас, мабуть, тут особливо друзів немає, чи не так?

Ви, здається, перша людина, з якою я розмовляю, відколи переїхала.

Чоловік здійняв брови.

Ви сором'язлива? запитав він.

Це ви мені скажіть.

Вони презирнулися. Еліс уже, схоже, не нервувалася, але вигляд у неї став далеким, а Фелікс так роздивлявся риси її обличчя, ніби намагався зібрати щось до купи. За кілька секунд він, схоже, вирішив, що в нього нічого не вийшло.

Гадаю, так, відповів він.

Вона спитала, де він живе, і він відповів, що разом із друзями винаймає будинок неподалік. Поглянувши у вікно, додав, що його можна навіть углядіти з того місця, де вони сидять, — будинок розташований одразу за стоянкою. Чоловік перехилився через стіл, пробуючи їй показати, але вже дуже стемніло. Ну, отам десь, сказав він. Коли він перехилився, вони зустрілися поглядами. Жінка втупилася в коліна, а він, сідаючи, здавалося, стримав усмішку. Еліс спитала в чоловіка, чи його батьки живуть теж десь тут. Він відповів, що мати торік померла, а батько «Бог його знає де».

Правду кажучи, гадаю, він може бути, наприклад, у Голвеї, додав він. Навряд чи в якій-небудь Аргентині. Але я вже багато років його не бачив.

Співчуваю щодо матері, сказала жінка.

Так. Дякую.

Я теж вже давно свого батька не бачила. Він... не надто надійний.

Фелікс підвів погляд від келиха.

Правда? сказав він. Мабуть, випиває?

Угу. І він... ну, всякі вигадки розказує.

Фелікс кивнув.

А я думав, це ви таким займаєтесь, сказав він.

Жінка, почувши таке, помітно зашарілася, і чоловіка це здивувало й збентежило.

Дуже смішно, сказала вона.

Ну нехай. Вип'ємо ще?

Випили по другій, потім по третій. Фелікс питав, чи є в неї брати або сестри, і вона відповіла, що має молодшого брата. Чоловік сказав, що в нього теж є брат.

Після третьої вони перейшли на «ти», Еліс уся розрум'янилася, і очі в неї склянисто заблищали. Фелікс лишався точно таким, як був, коли зайшов до бару, — ні його голос, ні манери не змінилися. Але поки Еліс з дедалі безладнішою цікавістю роззиралася баром, пильність і уважність у погляді чоловіка на неї посилювалася. Жінка весело поторохтіла льодом у допитій склянці.

Хочеш подивитися, де я живу? спитала вона. Я все хотіла кому-небудь похвалитися, а не знала, кого б запросити. Звісно, я ще запрошу друзів. Але вони всі живуть хто де. У Нью-Йорку. Більшість — у Дубліні.

А де твій будинок? спитав він. Зможемо пішки дійти?

Певне що можемо. Навіть мусимо. Ти ж бачиш, я за кермо не сяду.

Ну зараз, мабуть, ні. Принаймні я б ризикувати не став. Але права в мене є, так.

Справді? прошепотіла вона. Як романтично! Ще вип'єш, чи вже підемо?

Він нахмурих брови, замислився чи то над суттю питання, чи над його формулюванням, чи над словом «романтично». Жінка, не дивлячись на нього, порпалася в сумочці.

Та ходімо вже, чом би й ні, сказав Фелікс.

Жінка підвелася, стала вдягати плащ — бежевий однобортний дощовик. Чоловік подивився, як вона підгортає манжету на рукаві, щоб обидві були однакові. На повний зріст він був ледь-ледь вищий за Еліс.

Далеко нам іти? спитав він.

Вона кокетливо всміхнулася.

Що, передумувати зібрався? Якщо втомишся, можеш мене покинути й вернутися. Я вже звикла. До дороги, а не до того, що мене кидають. До цього я б теж могла звикнути, але про таке незнайомцям не розповідають.

На це він ніяк не відповів, тільки кивнув. На його обличчі виник похмуровато-поблажливий вираз, наче цю її рису — бажання виявляти дотепність і просторікувати — він за дві години розмови помітив і вирішив на неї не зважати. Він сказав офіціантці «до побачення», і вони вийшли. Еліс це чомусь вразило, і вона озирнулася

через плече, ніби намагаючись краще розгледіти ту жінку. Уже надворі, на хіднику, вона спитала Фелікса, чи він знайомий з офіціанткою. Позаду тихо, заспокійливо шумів приплив, вечір був холодний.

Цю дівчину, що там працює? перепитав Фелікс. Так, знаю. Це Шинейд. А що?

Їй стане цікаво, чому ти зі мною розмовляв.

Фелікс сухо відповів: я б тоді їй сказав, що вона й так розуміє. Ми зараз куди?

Еліс засунула руки в кишені плаща й рушила на гірку. У його тоні прозвучав чи то виклик, чи то навіть відмова від того, що він казав раніше, — і Еліс, замість стривожитися, відчула в серці ще більшу рішучість.

То ти тут часто з жінками зустрічаєшся? спитала вона.

Він мав іти дуже швидко, щоб не відставати.

Дивне питання, відказав Фелікс.

Справді? Мабуть, я сама дивна.

А яке тобі діло, якщо я там із кимсь зустрічаюся? спитав він.

Діла мені до тебе ніякого немає, звичайно. Просто цікаво.

Чоловік ніби над цим замислився, а тим часом тихіше, менш упевнено повторив: так, але я справді не розумію, як це тебе стосується. А за кілька секунд додав: це ж ти пропонувала цей готель. Це так, до твого відома. Я туди майже й не ходжу. Тож ні, я не так уже часто зустрічаюся там з людьми. О'кей?